

Vysokoškolská kvalifikační práce - bakaláři (diplomová práce)
posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: Karolína Ivanová

Název práce: Zpětný pohled

Slovní hodnocení:

Karolína Ivanová má výrazné konceptuální uvažování, které se v její práci spojuje se zájmem o pozorování různých neobvyklých jevů a odchylek v rámci běžného života. V předchozích projektech někdy vycházela z vyprávění jejich známých nebo přátel, kteří se zajímají o různé obskurní nauky a konspirační teorie. Domnívám se, že ji mimo jiné zajímal pohled na svět jejich očima, fascinace změnou pohledu, kdy se běžná, známá realita změní na zvláštní, někdy i groteskní místo.

Ivanová v poslední době redukovala výrazové prostředky a své práce čím dál více směřovala k přímému, jednoduššímu způsobu vyjádření. Od počátku zimního semestru byla rozhodnutá, že se bude věnovat možnostem změny pohledu prostřednictvím optických nástrojů a vytvářela různé druhy periskopů, kaleidoskopů a čoček. Tento vývoj dospěl do zřetelnější podoby, když Ivanová sestrojila relativně jednoduchý nástroj, který umožňuje vystavit se svému vlastnímu upřenému pohledu. To ji přimělo k hlubšímu zkoumání povahy lidského pohledu a jeho vztahu s fotografií; spojila nástroj se specifickým způsobem záznamu pozorovaného, a to prostřednictvím textu, resp. mluveného slova.

Ivanová se ve své bakalářské anotaci podrobně zabývá fotografií, ale je patrné, že ji primárně nezajímá focení: přitahuje ji především proces pořizování tzv. "momentek", zastavování běžných situací v čase, jejich odtržení z okolního světa, aniž by tato činnost vedla k hromadění příliš konkrétních definitivních důkazů v podobě fotografií. Vychází ze zjištění, že nic viděného z principu nemůžeme pokládat za objektivní výpověď o realitě. Na tomto základě se dívá na okolní svět prostřednictvím jakési vyprávěné hry na fotoaparát, tedy omezuje se pravidly, které dávají textu specifický charakter. Neslyšel jsem v době odevzdání definitivní verzi nahrávky, ale z předfinálních verzí bylo patrné členění jednotlivých "záběrů" mezerami. Daný "záběr" není popisován tak, že bychom podle něj zpětně dokázali udělat fotografii, spíše pár obraty vykazuje emocionálně zabarvenou informaci o zobrazeném motivu.

Hlasová nahrávka v nás má při pohledu do našich vlastních očí vyvolat cosi jako mentální fotografie. Ivanová věnovala úsilí vhodnému formulování textu v nahrávce tak, aby nebyl příliš neuchopitelný nebo poetický, ale zároveň aby nebyl strohým robotickým popisem výčtu viděných prvků. Je ale otázkou, jak autorka samotný "zpětný pohled" myslí. Propůjčuje nám ona její oči, nebo my se díváme do vlastních očí a můžeme si tak uvědomit nepřenositelnost jejích mentálních obrazů, dochází nám, že nikdo si nemůže představit popisované obrazy jako my sami?

Autorka užívá směrového reproduktoru a instalace je důsledně provedena, v době psaní posudku ještě nebyl napevno vyřešen vestavěný pohled do vlastních očí, ale předpokládám, že vše půjde podle jasně daného plánu.

Oceňuji, jak autorka na základě jednoduchého spojení dvou rozdílných složek díla dosahuje nebanálního efektu, kdy výslednému dílu dáváme vzniknout až my. Je ale otázkou, zda není až příliš zaujatá fotografií a principem fotografie, resp. jestli spojení fotografických principů s vyprávěnými popisy a pohledem do našich vlastních očí není trochu neintuitivní.

Otázky k rozpravě: v textu

Závěrečné hodnocení a návrh klasifikace:

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení stupněm "B"

Posudek vypracoval(a):

Datum: 3.6.2017

Matěj Smetana